

Noapte de toamnă

George Topârceanu

Murmur lung de streșini, risipite șoapte
Cresc de pretutindeni și se pierd în noapte.
Rareori prin storuri o lumină scapă
De-mi aprinde-n cale reci oglinzi de apă

Și-mi trimite-n față raza ei rășfrântă...
Ploaia bate-n geamuri, streșinile cântă.
Dar treptat, cu larmă potolită scade
Cântecul acestui tremur de cascade.

Tot mai des în preajmă umbre vii răsar,
Ploaia peste case pică tot mai rar
Și-n grămezi de neguri apele se strâng...
Lumea-ntreagă doarme, streșinile plâng.

Până când o rază de argint în zare,
Lămurind pe boltă straturi de ninsoare,
Lin desface umbra și de crengi anină
Scânteieri albastre, boabe de lumină.

Iar acum din taina cerului deschis,
Peste firea mută cad lumini de vis
Și-n troiene albe norii se desfac...
Dar când iese luna, streșinile tac.

Dormi, iubire dulce!...
Numai eu întârziu, singur pe cărare,
Farmecul acestei clipe călătoare...
Gândurile mele vin să te deștepte,
Din pridvorul tainic să cobori pe trepte.

Să cobori în toamna limpede și rece
Și, visând cu mine clipa care trece,
Să-mi sporești tristețea ceasului târziu
Când, străin de tine, sufletu-mi pustiu

Va porni zadarnic, rătăcind pe drum,
Să sărute urma pașilor de-acum.